

tê gì hết, thoát tiên nghe tiếng Abc tao cứ tưởng là dân di ở thuê, mãi sau huấn luyện viên trong trường Hồng Đào giải thích tao mới hiểu Tê ra Abc là một kiểu phi trường «bỏ túi», không thuộc quyền kiểm soát của quân đội, nó chỉ phục vụ cho một số công tác bí mật do ông Hoang điều khiển.

— «Ông đại tá» dẫn máy trong trường hợp Trương Thiều bèn mắng đến phi trường Abc thì báo cáo về?

— Ủ. Đề xin chỉ thị.

Không đợi Phạm Du đồng ý, Z. 370 đã loay hoay mở điện thoại siêu tần số. Hấn loay hoay mở đóng một hồi mà bộ máy liên lạc vô tuyến vẫn câm lì, thậm chí những ngọn đèn báo hiệu trung thành và quen thuộc cũng không chịu cháy sáng nữa. Sự bất động của điện thoại vô tuyến, sợi dây liên lạc duy nhất và cấp thiết với cấp chỉ huy có toàn quyền quyết định, làm điệp viên Z. 370 hoảng hốt. Hấn hoảng hốt, tiếp tục mở đóng, mở đóng một cách bất lực. Mới đó không lâu, điện thoại từng chạy êm ru. Điện thoại là bộ phận tối quan trọng trong công tác rượt bắt, nó gồm những mối dây và những dụng cụ tối tân không thể nào hư hỏng, hơn thế nữa, nó đã được nhân viên chuyên môn của Sở kiểm soát cẩn thận trước khi xe DS lên đường ra Vũng Tàu.

Hấn ngàng dần lên, hồ hơi vã đầy trán, miệng buột ra tiếng than vãn cổ hũu :

— Bỏ mẹ.

Phạm Du ghé sát mặt :

— Cái gì «bỏ mẹ»?

— Điện thoại chết rồi.

— Chắc là bình hết hơi.

— Tao không cần biết tại sao nó chết. Tao chỉ cần biết cách nào chữa cho nó sống lại.

— Chịu. Tao không phải là kỹ sư điện tử. Và lại, điện thoại bị chết, là lỗi của chuyên viên.

— Bây giờ máy tính sao?

— Theo sát nó.

— «Nó» nào?

— Trời ơi, không lẽ «nó» là cái máy điện thoại siêu tần số khốn kiếp. «Nó» tao muốn nói là thằng Trương Thiều.

— Xe hơi chở nó đã dừng lại. Mình chạy đến gần người ta sẽ nghe tiếng.

— Nó còn cách mình bao xa?

— Ba trăm mét.

— Và chắc chắn là nó đã dừng lại hoàn toàn?

— Trăm phần trăm.

— Vậy mình cũng đậu lại rồi đi bộ.

— Chờ thêm lát nữa. Đề tao đo lại tốc lực.

Z.370 lại loay hoay với cái bút chì mờ và những nét ngang dọc, những con toán chi chít trên bản đồ ni-lông. Mấy phút sau hẳn reo vui như đào được mỏ vàng:

— Đúng rồi, đúng rồi. Hẳn vừa xuống đất bắt đầu đi bộ.

Z.370 mở cửa xe DS. Những hạt mưa bụi lất phất bay tạt vào mặt hắn. Từng sống nhiều năm ở xứ lạnh, hẳn cảm thấy tâm thần lâng lâng, những hạt mưa lất phất làm hắn nhớ đến tuyết rơi. Công việc xong xuôi, hẳn có nhiều hy vọng, thật nhiều hy vọng rời Sài Gòn, đến những vùng có tuyết rơi phơ phất ban đêm, nằm chung giường với người đẹp tròn mông và nở ngực.

Không hiểu sao mắt hắn lại tóe đom đóm đen đỏ, hàng chục, hàng trăm con đom đóm màu đen âm đạm và màu đỏ rợn máu lại từ mắt hắn bay ra, lộn nhào trong khoảng tối dày đặc. Màu đỏ rợn máu bắt hắn hình dung một cuộc thanh toán chí mạng. Và màu đen... màu đen tang chế, màu đen âm đạm tiêu biểu cho sự chết. Lòng Z.370 tràn trề hy vọng, nhưng cũng tràn trề thất vọng. Hẳn bỗng sợ máu, sợ chết một cách khó hiểu.

Phạm Du đi bên suýt đâm đầu vào một thân cây to lù lù. Gốc cây lớn bằng pho tượng khổng

lồ đối diện Nhà Hát Tây Saigon, thế mà Phạm Du cũng không nhìn thấy hoặc cố tình không muốn nhìn thấy. Z.370 phải vung tay gạt và Phạm Du luyên quynh dứt luôn hai bàn chân vào hốc cây. Phạm Du niu áo Z.370 đề khỏi mất thăng bằng miệng văng tục rối rít.

Z.370 phải cảnh cáo:

— Suyt. Máy định báo tin cho họ hả?

Phạm Du suýt soa:

— Máy tha lỗi. Chỉ một tí tí là tao gãy xương ống chân nên tao mất tinh thần, ăn nói quên cả giữ gìn.

Đôi bạn điệp viên đi miết giữa hai rặng cây um tùm. Để giầy họ giẫm lên đất cứng. Họ nghe rõ tiếng sóng vỗ từ bên tay phải vọng lại. Biển không lấy gì làm xa, chỉ cách họ chừng vài trăm thước là cùng. Tuy vậy, họ không nhìn thấy mặt biển, có lẽ họ đang ở trên một khoảnh đất thấp, lại bị cây cối che khuất.

Tiếng gió chuyền chiều thổi mỗi lúc một mạnh khiến những hạt mưa bụi trở nên sắc cạnh như kim châm. Da mặt họ ran rát, Phạm Du cuống cuồng keo cao cổ áo song khốn nỗi hắn mặc áo sơ-mi ngắn tay, cổ thấp nên chẳng bảo vệ được gì. Vừa bước lạch bạch, hẳn vừa hỏi bạn:

— Sắp đến chưa ông nội?

Z 370 đứng lại, hơi gất :

— Đến đâu ? Tao có biết họ đi đâu mà trả lời mày...

Phạm Du cười chừa thẹn :

— Ủ nhỉ, tao quên.

Hai người lại cặm cụi cất bước. Trước mặt họ, màn đêm vẫn buông tỏa kín mít. Qua khỏi hai rặng cây xum xuê, họ tiến vào một con đường giốc thoai thoải. Z.370 mới đến Long Hải một vài lần gi đó, sau ngày hồi hương, và lần nào hấn cũng ghé thăm chớp nhoáng, chứ không ở lâu. Còn về bãi tắm Nước Ngọt hấn chỉ được nhìn thấy trong trí tưởng tượng nghề nghiệp, căn cứ vào những tấm hình màu dán trong an-bom của trương HĐ, và những cuộn phim do nhiếp ảnh viên của Sở chụp cất lam tái liệu tham khảo.

Trong hình, Long hải và Nước Ngọt là hai thắng cảnh. Bãi biển Long hải khá sạch, nước khá xanh, lữ quán khá đẹp nên khách thừa lương đồ xô đến, đề hưởng những thú thần tiên. Đối với người yêu sự thanh thoát, thì Long hải rất hợp, với những cảnh chùa cổ kính đầy thi vị, tên chùa cũng êm tai như bài thơ trữ tình, Vân sơn, Ngọc tuyên, Bồng lai... Nhưng giờ đây Z.370 chỉ thấy bóng đêm đen ngòm. Con đường nhựa lượn khúc

ngoằn ngoèo như con rắn thần từ Long hải đến Nước Ngọt với rừng cây ngoằn mục, với những biệt thự lộng lẫy, cũng chỉ còn là những khoảng tối om.

Hai người không trò truyện nào nhiệt như trước nữa. Phạm Du có vẻ đứng đắn hơn, thỉnh thoảng hấn chỉ chất lưỡi, hoặc chép miệng khi vấp phải hòn đá lớn làm tê chân hoặc rớt tồm vào ổ gà ngập tràn nước bùn lầy lụa.

Bỗng Z.370 giơ tay cản Phạm Du :

— Thong thả... Nó kia kia.

« Nó » là chiếc xe chở hàng đang đậu chênh vênh trên một gành đá lớn, cách hai người không đầy hai trăm mét. Chiếc cam-nhông-nét đậu bên dưới, ở một chỗ trống, hai người đứng trên cao, được hàng cây um tùm che khuất nên có thể quan sát dễ dàng.

Cửa xe chở hàng vừa đóng lại. Một người đàn ông lực lưỡng đứng nhàn nhạ ở đầu xe.

Và ở hông xe là một người đàn ông khác, thân hình tầm thước và một người đàn bà mảnh khảnh. Z.370 chỉ tay bảo Phạm Du :

— Có lẽ thằng cha đứng ở hông xe là Trương Thiều. Mày thử nhìn xem có đúng không ?

Phạm Du thè lưỡi liếm mép giấy lâu rồi mở

gật đầu lia lia ra vẻ khoan khoái :

— Đứng ngắc.

Z.370 hỏi :

— Con đàn bà kia là ai, mày nhỉ ?

Phạm Du cười nhỏ :

— Tao cũng định hỏi mày thì mày lại hỏi tao. Theo sự quan sát của mày con bé có đẹp không ?

—Hừ... giờ phút này mà còn tơ tưởng đến đàn bà đẹp nữa ư ? Con bé là nhân viên của địch. Tao thật bực mình vì khi không máy điện thoại chết, nếu không tao đã xin lệnh của « ông đại tá ». Mày nghĩ sao ?

— Chẳng nghĩ sao cả. Mày là sếp chính, tao là sếp phụ. Mày làm sao, tao làm vậy.

Z.370 bỗng kêu « cái » một tiếng nhỏ, như thể hẳn vừa bị ai giẫm dẫm ngón chân. Phạm Du nhăn nhó :

— Mày sắp chết hả ?

— Bậy nào... Tao nghe tiếng ỉ ỉ...

Phạm Du bắt bàn tay khum khum quanh tai làm ống loa khuếch âm vì giữa tiếng gió biển dữ dần nghe được một âm thanh nào khác không phải là dễ. Z.370 thính tai thật, quả có tiếng ỉ ỉ, từ phía đông-bắc vọng lại. Đông-bắc nghĩa là thủ đô Sài Gòn. Và tiếng ỉ ỉ này là tiếng máy bay. Đứng hơn, là tiếng trực thăng đang giảm tốc độ và đang

từ trên cao hạ dần xuống dưới.

Phạm Du vội nói :

— Trực thăng, trực thăng... Chắc trực thăng đến đón Trương Thiều.

Kế cận nơi xe chở hàng đậu là một cái bãi rộng như sân đá bóng tròn. Vì trời tối nên Z.370 không nhìn thấy. Thiều phụ cùng đi với Trương Thiều lẳng xăng đeo xác da lên vai, và bước rảo Người đàn ông lực lưỡng dẫn đường, quét đèn bấm thành những vệt sáng dài màu đỏ. Trương Thiều thoãn thoắt đi giữa.

Tiếng máy bay mỗi lúc một gần. Thiều phụ và người đàn ông lực lưỡng kèm tài xế cầm đèn bin đã ra đến giữa bãi trống. Z.370 thoáng thấy người đàn ông trái dài trên đất một cuộn vải lán tinh. Cuộn vải này chỉ nhỏ bằng nắm tay, bỏ gọn trong túi, gỡ ra nó dài gần một trăm mét Anh, nó được pha trộn hóa chất riêng, ban đêm nó trở nên sáng rực dưới ánh đèn cực tím. Nếu phi cơ trực thăng được trang bị đèn cực tím đặc biệt, hoa tiêu có thể nhìn thấy rõ ràng bãi cỏ, rõ ràng như ban ngày.

Z. 370 nồn nao hỏi bạn :

— Tao lại gần hơn nữa để có thể can thiệp kịp thời khi cần đến. Mày đồng ý không ?

Phạm Du ưỡn ngực đáp :

— Tao đã nói nhiều lần rồi. Máy là sếp chính, tao là sếp phụ.

Nói xong, Phạm Du nhếch mép cười một mình. Z. 370 không nhìn thấy miệng cười coi trời bằng vung của bạn. Hấn hăm hờ rút súng cầm tay rồi tiến nhanh về phía phi cơ trực thăng đang lượn tròn trên không sửa soạn đáp xuống.

XIII

Đòn phép điệp báo

ĐÚNG như Z. 370 ghi dấu trên bản đồ, nơi chiếc xe chở hàng ngừng lại sau nhiều phút chạy quanh co là một cấm khu trong địa phận Long Hải - Nước Ngọt, sát nách một sân bay hỏ túi bí mật của Sở Mật vụ được đặt tên là phi trường Abc.

Đúng như Z. 370 nhận xét, Trương Thiệu đã có mặt trong số 3 người chờ trực thăng trên bãi trống. Trương Thiệu đang ngủ li bì bỗng choàng mắt ngồi dậy. Hấn không thể biết rằng nguyên nhân khiến hấn tỉnh ngủ nhanh chóng là một mũi thuốc màu trắng sữa gồm đúng hai phần khối nước trộn với bột chích vào móng. Gã tài xế rút thuốc vào ống xơ-ranh, gọn gàng và nhanh chóng, gã vỗ móng Trương Thiệu trước khi phóng kim cũng gọn gàng và nhanh chóng, không thua y tá lành nghề.